



(010) 321-587 и 322-677

pozoristepi@gmail.com

www.narodnopozirostepirot.rs

Директор:

Градимиr Филиповић

Организатори:

Слађана Петровић

Дејан Глишић



АДАПТАЦИЈА И РЕЖИЈА:
СПАСОЈЕ Ж. МИЛОВАНОВИЋ

КАКО СМО СПРЕМАЛИ „ГОСПОЂУ МИНИСТАРКУ“

77. СЕЗОНА 2020/2021.
394. ПРЕМИЈЕРА





Коришћени текстови: Бранислав Нушић – „Госпођа министарка“, „Divine Comedy“, Ана Ђорђевић – „Аутопутем“, Бранислав Недић – „Кабаре...Кабаре“, Спасоје Ж. Миловановић – „Школа за манекене“

Адаптација и режија: **Спасоје Ж. Миловановић**

Текст: **Спасоје Ж. Миловановић**

Сценограф/Костимограф: **Катарина Филиповић**

Музика/Композитор: **Стефан Филиповић**

Кореограф: **Даница Ничић**

Вокални педагог: **Анита Николић**

Суфлер и инспирацијент: **Маја Јоцић**

Светло: **Немања Јеленковић**

Тон: **Данило Митровић**

Гардероба и реквизита: **Маријана Живковић**

Кројачки радови: **Бојан Лилић**

Израда декора: **Милан Ћирић, Драган Величковић**

Лица

ЖУЋА, ГРАДА, УЈКА ВАСА, ДАРА

Зоран Живковић

АЛЕКСАНДАР, СПАСОЈЕ, НИНКОВИЋ,

ГОСПОЂА МИНИСТАРКА

Александар Радуловић

САШКА, ГОСПОЂА МИНИСТАРКА, НИКАРАГУА

Александра Стојановић

НАТАЛИЈА, ГОСПОЂА МИНИСТАРКА, ЧЕДА

Наталија Гелебан

МИЛАН, АЛЕКСАНДАР, ПЕРА ПИСАР,

ГОСПА НАТА

Милан Наков

ДАНИЈЕЛА, МАЦА, АНКА, УЈКА ВАСА,

ГОСПОЂА МИНИСТАРКА

Данијела Ивановић

ДАНИЦА, ДАРА, ПЕРА ПИСАР

Даница Митић

САША, ЧЕДА, АНКА

Александар Алексић

МАЦА

Маријана Живковић

Реч редитеља

Цитати и аутоцитати чине основну структуру текста представе „Како смо спремали Госпођу министарку“. Она је нагомилано унутар- и изван-позоришно искуство сваког њеног дела. Сваки од тих делова игра самог себе док игра део који игра самог себе док се спрема Госпођа министарка. Отуда је наша представа ништа друго до скроман допринос развоју теорије и праксе позоришне уметности овде и сада и последице однадавног. Као својеврсна интрига, заврзлама, трач и претенциозност не значи ништа друго до несигурност у исправност ставова, затечено предзнање, сврсисходност размишљања, али – у исто време представља и подразумева сопствено право суђења. Представу, дакле, треба посматрати не у светлу научне објективности, већ као могуће тумачење које не излази из оквира иронијског модуса Нортропа Фраја и самоиронијско поигравање позоришта и друштва са којем дели време и простор. Зато овде не постоје фусноте, већ се извори цитирају по слободном нахођењу сећања. Или, како је то дефинисао Умберто Еко у „Уметност и лепо у естетици средњег века“, као естетску теорију “схватаћемо сваки говор који се, с намером да нешто систематизује и уведећи у игру филозофске појмове, бави неким појмовима који се односе на лепоту, уметност и услове стварања и процењивања уметничких дела, везе између уметности и других активности и између уметности и морала, које се, затим, односе на функцију уметника, појмове пријатног, украсног, појмове стила, на судове укуса и критику тих судова, теорију и праксу тумачења текстова, вербалних и невербалних, или, пак, на питање херменеутике – будући да она укршта раније проблеме иако се не односе само на поменуте естетске појаве.”

Спасоје Ж. Миловановић
театролог